

E libris
gymnasio Mauritiano Magdeburgensi
a venerabili
Carolo Funk
theol. doctore et gymnasii direttore
a. 1857 hereditate relictis.

G. o. 657.

6

DIATRIBE IN FRAGMENTA
GEOGRAPHICORVM
ERATOSTHENIS

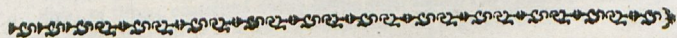

CVIVS PARTICVLAM PRIMAM
AVCTORITATE AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM
ORDINIS
AD
DOCTORIS PHILOSOPHIAE ET ARTIVM
LIBERALIVM MAGISTRI DIGNITATEM
OBTINENDAM
PVBLICE
DIE 31 MARTII MDCC LXX.
DEFENDET

LAVRENTIVS ANCHER

HAFNIA - DANVS

DECANVS COMMVNITATIS REGIAE HAFNIENSIS.

GOETTINGAE

LITERIS IOANNIS ALBERTI BARMEIERI.

DIATRIBE IN FRAGMENTA
GEOGRAPHICORVM
EVA TOSTHENIS

CVIVS PARTIVM PRIMAM

AVCTORITATE AMPLISSIMI PRINCIPIS

ORDINIS

DOCTORIS PHILOSOPHIAE ET ARTIVM
MAGISTRUM DIGNITATEM

DIE 20 MARTII MDCCCXXX

LAURENTIVS ANCHER

GOETTINGAE

LIBRARIIS IOHANNIS ALBERTI BARNHARTI

§. I.

Eratosthenes ille, ¹⁾ cui patria fuit Cyrene, ²⁾ natus est Olympiade CXXVIta. ³⁾ De patre eius non satis inter se consentiunt antiqui. Aglaum enim appellat Lucianus, ⁴⁾ Agaclen, si mendo carent Codices, Stephanus Byzantinus, ⁵⁾ Suidas ⁶⁾ vero, (qvo autore, nescio) ab aliis Aglaum vocari

A 2

- 1) Alii etiam inveniuntur huic Cyrenæo cognomines. Inter triginta tyrannos, qui à Lyfandro Athenis præfecti fuere, Eratosthenem quendam nominat Xenophon *Rer. Græc. L. 2. p. 461. Edit. Leunclav.* Nec non alius ejusdem nominis poeta, epigrammatum nonnullorum conditor, sub Justiniano imperatore floruit, de quo vid. *FABRIC. Bibl. Gr. Vol. 3, L. 3. C. 28. p. 716.*
- 2) Vid. *SUID. v. Ερατοσθένης*, *STEPH. BYZ. v. Κυρηνη*, *STRABO L. 17. p. 838.*
- 3) Vid. *SUID. l. c.* Anno huius Olympiadis primo nativitatem illius assignant *Vossius de Histor. Græcis, L. 1. C. 17.*, *CORSINUS ad Plutarch. de Placit. Philosoph. in Prolegg. p. xxx.*, et *FABRIC. Bibl. Gr. Vol. 2. L. 3. C. 18.* sed sola, ni fallor, conjecturâ ducti; Suidas enim annum Olympiadis in medio relinquit. *EUSEBIUS in Chron. Eratosthenem ad Olymp. CXLI, 3. memorat.*
- 4) In *MACROB.* circa finem.
- 5) *V. Κυρηνη*. . . . *Επιθυμι η Ερατοσθένης, Αγακλιος παις, ο ισοκριτος.*
- 6) *SUID. l. c. Ερατοσθένης, Αγλαυς, ο δε, Αμβροσιος, Κυρηναος δε,*

vocari tradit, ab aliis Ambrosium. In patria sua præceptoribus usus est Lyfania 7), et Callimacho, quorum alter inter grammaticos, alter etiam inter poetas locum meretur haud infimum. Athenas 8), si Straboni credimus, juvenis admodum profectus, primo Zenonis 9), post ejus vero mortem

7) SUID. l. c. *Ερατοσθένης* --- Μυθῆτης Φιλοσόφῃ Αριστοῦς Χίω, γράμματικῆς δι Λυσανίῃ τε Κυρηναίῃ, καὶ Καλλιμάχῳ τε ποιητῷ. Lyfaniam hunc, Eratosthenis magistrum, eundem esse cum illo Æschronis filio, quem de Diogene Cynico egisse docet LAERTIUS L. VI. C. 2. n. III. nec non cum illo Cyrenæo, qui ab Athenæo commemoratur L. XI. 15. (ubi corrupte legitur Δουσανίος) et teste eodem L. VII. 15. et L. XIV. *περὶ Ἰαμβοπολίω* scriptum composuit, haud sine veri quadam specie contendit I O N S I U S *de Script. Hist. Philos. L. 2. C. 2. p. 123.*

8) STRABO L. I. p. 15. *Ἐστὶ δ' Ἐρατοσθένης οὐχ ἄνω ἐκατατροχάτος, ὡς μὲν Ἀθήνας αὐτὸν ἰδὼν φασκύν, ὅτις Πόλεμον ἐπιχειρεῖ δεικνύσαι.* Fecit hoc sine dubio Polemon in libro illo *περὶ τῆς Ἀθηναίων Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας*, quem citat Schol. Aristophanis ad *Aves* v. 11. Idem etiam, ni fallor, Polemonis scriptum respiciunt Hefychius, forsitan e Schol. Aristoph. l. c. emendandus, qui in v. Βῆσι Πόλεμονον ἢ Ἐρατοσθένους ἀποδημίας, et Harpocratien, qui in v. Ἀζῶνις eundem ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην testem adducit, nec non Schol. Sophoclis, qui ad *Oid. Tr. Col.* v. 502. ex hoc Polemone ἐν τοῖς *περὶ Ἐρατοσθένη* fragmentum nobis servavit haud contemnendum. Quod si e paucis illis, quæ ll. cc. adducuntur, fragmentis judicare liceat, crediderim fere, ab erroribus illis, quos forte circa res Atticas in Scriptis suis commiserat Eratosthenes, argumenta opinionis suæ petiisse Polemonem, quam suspicionem firmare videtur Schol. Apollonii Rhodii ad *Argon.* L. 4. v. 280. coll. c. Harpocrat. in v. Ἀζῶνις. Cuiusnam vero Polemoni hoc tribuendum sit scriptum, licet pro certo affirmare non auisim, in illum tamen cadit suspicio, qui magistrum habuit Aristophanem Byzantinum, Eratosthenis discipulum, et Periegetæ nomine ornatur, de quo vid. V O S S I U S *de Hist. Gr. L. 1. C. CXVIII. p. 119-121.*

9) STRABO L. I. p. 15. *Ἐν αὐταῖς γὰρ ταῖς ἀποφασίαισι ταύταις ἰκανῶν κωδίκων κρηθῆναι (l. c. Ἐρατοσθένης) τῆς αὐτῆς γνημίας ὅς τῃ Ζηνοῦς τῃ Κίτιος γνημίας γνημῆτος Ἀθηναίων, τῶν μὲν ἐκείνῳ διαδεχόμενοι ἕθενος μεμνητῶν ἴσως δ' ἐκείνῳ διενεχθέντας, καὶ ὡν διαδοχῆν ἀδερμῶν σφάζεται, τῆτος ἀνθιστάσθαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνῳ.* Verba illa: ὅς τῃ Ζηνοῦς τῃ Κίτιος γνημῆτος γνημῆτος Ἀθηναίων &c., a Xylandro minus recte verba, e perpetuo Strabonis aliorumque scriptorum usu ita accipienda mihi videntur, ut, Zenonis discipulum fuisse Eratosthenem, tradat Strabo. Nihil quoque prohibet, quo minus per breve saltem tempus Zenonem audire potuerit; vix enim ante Olymp. CXXXI, 2. fato functus est Zeno. Vid. D O W E L L I *Dissert. de Diaczarcho, Vol. IIdo Geograph. Minor. Hudsoni præfixa.*

mortem demum Ariftonis Chii ¹⁰) disciplina se tradidisse videtur. Hinc à Ptolemæo tertio ¹¹), cui Euergetæ cognomen erat, adeoque inter Olymp. CXXXII, et CXL, Alexandriam arcessitus bibliothecæ regiæ diu cum laude præfuit. Denique, regnante Ptolemæo Epiphane, heberatis senectute et assidua nimis lectione oculis, vitæ pertæsus, inediâ mortem sibi conscivit ¹²), postquam annos octoginta duos vel saltem octoginta vivendo expleverat ¹³). Quam multiplici variaque doctrina instructus fuerit Eratosthenes, satis evincunt plurima illius, quibus totum fere scientiarum ambitum complexus est, scripta ¹⁴). Quorum omnium, si Catasterismos ¹⁵) excipias, nihil præter fragmenta quædam apud varios scriptores

10) Vid. SUID. v. *Ερατοσθένης* et ATHENÆUS L. VII. C. 6. Qui Aristonem Chium stoicum, cum Aristone-Ceo peripatetico haud confundendum, propius cognoscere cupiunt, adeant scriptores laudatos a FABRICIO *Biblioth. Græc. Vol. 3. L. 3. C. XV. p. 390.*

11) SUID. I. c. *Μετεπεμφθη δε εξ Αθηνων υπο τῆς Ἰριτε Πτολεμαῖω, καὶ διετριψε μεχρι τῆς πεμπτη.*

12) SUID. I. c. *Καὶ ετελευτησεν π' ετων γεγυρωσ' αποχομενος Ἰροφης δια το αμβλυωττειν.* Forfan autem dubium aliquod e silentio Cenforini de Die Natali C. XV. contra hanc Suidæ narrationem formari poterit.

13) Annos octoginta duos Eratostheni tribuit Lucianus *Μακροβ.* circa finem. At vero CENSORINUS *de Die Natali Cap. XV.* „Cum, inquit, in Te animi potius quam corporis naturam sciam dominari: eosque viros, qui tales fuerunt, non prius vita excessisse, quam ad annum illum octogesimum et unum pervenerint, in quo Plato finem vitæ et legitimum esse existimavit et habuit. . . . Eratosthenes quoque ille orbis terrarum censor, et Xenocrates platonicus, veteris academiæ princeps, ad eundem annum vixerunt.” Aperte satis, ni fallor innuunt hæc verba, anno ætatis octogesimo exoleto, anno demum octogesimo primo dececisse Eratosthenem, quam interpretationem etiam admittunt verba Suidæ I. c.

14) Horum Catalogum, licet non in omnibus satis accuratum, tamen reliquis accuratorem dedit FABRICIUS *Biblioth. Gr. L. 3. C. 18.*

15) *Καταστερισμωσ* Eratosthenis primus ex unico Codice vulgavit, et Arato suo subjecit, JOH. FELLUS, *Oxonïa. 1672. §.*

scriptores dispersa, reliqui nobis fecit edax librorum tempus. Optarem equidem, omnia egregii hujus viri opera adhuc integra superesse, at pauca tamen sunt, quorum jacturam æque doleo, ac Librorum ejus Geographicorum. Horum igitur fragmenta Dissertationibus nonnullis in ordinem redigere, et, ubi opus visum fuerit, illustrare conabor, ipsa quoque, quotquot reperire potui, fragmenta, si eruditus hunc meum laborem haud displicere intellexero, aliquando in lucem editurus.

§. 2.

Opus hoc Eratosthenicum sub nomine γεωγραφικων ¹⁶⁾, vel γεωγραφικων ¹⁷⁾, vel denique γεωγραφικας ¹⁸⁾ citari solet apud antiquos. In tres tantum libros divisum fuisse, cum a nemine plures afferantur, vero mihi videtur simillimum. Libro primo, quoad e fragmentis colligere datur, post brevem quandam geographiæ ad sua usque tempora historiam ad geographiam transiit mathematicam, quæ non modo reliquum libri primi, sed totum etiam librum secundum occupat. Tertio denique geographiam complexus est proprie sic dictam. Non possum autem, quin, antequam ulterius progrediar, plagii crimen, cujus Eratosthenem

reum

16) STRABO *L. I. p. 29.* Ταυτα μεν δη εν αρχη ηε πρωτε των Γεωγραφικων ειρημενα. *L. II. p. 67.* Εν δε ηω ηριτω των Γεωγραφικων. *Schol. Apoll. Rhod. ad Argon. L. 4. v. 259.* Το αυτο ηεγ Ερατοσθενη εν γ' Γεωγραφικων Φησι. *v. 284.* Ερατοσθενη δε εν ηριτω Γεωγραφικων. *v. 310.* Ερατοσθενη εν γ' Γεωγραφικων.

17) Autor *Vitæ Arati a Petavio editæ in Uranologio. p. 269.* Ὡσπερ Ερατοσθενη Φηται εν ηω πρωτω Γεωγραφικων. *Steph. Byzant. v. Δυββαχχιον.* Ερατοσθενη γ' Γεωγραφικων. *Schol. Apollon. Rhod. ad Argon. L. 4. v. 1215.* Ερατοσθενη εν γ' Γεωγραφικων Φησι.

18) *Schol. Apollon. ad L. 4. v. 131.* Μνημονευει Ερατοσθενη εν Γεωγραφικω.

reum egit Marcianus Heracleota¹⁹⁾, quasi librum quendam Timosthenis paucis tantum adjectis, totum ferme transcripserit, ab illo amoliar. Sufficit, ut puto, ad Eratosthenem defendendum Strabonis autoritas, qui²⁰⁾ furtum hoc non silentio præterit modo, sed refellit etiam, dum, hunc Nostrum a Timosthene plurimis in rebus dissentire, affirmat; cujus testimonii eo major erit vis, si, quod suspicor²¹⁾, liber ille περι λιμενων idem fuerit cum libro περι κησων. Ulteriorem de Scriptoribus, quorum autoritatem in Geographia sua præcipue secutus est Eratosthenes, disquisitionem ad initium Libri ejus tertii rejicio.

§. 3.

19) p. 64. Vol. 1. Geogr. Min. Hudsoni. Ερατοσθενης δε ο Κυρηναιος, εκ οιδω τι παθων, το Τιμοσθενες μεταγραψε βιβλιον, βραχεια ληνα προθεις· ως μηδε γε προοιμια γε μνημονευθεντος αποχεσθαι, αλλ αυταις λεξει μηχανο τε οικιας προθειναι συγγραμματος. Libros Timosthenis decem Περι Νησων, de quibus in antecedentibus sermo est, a Marciano innui, vix, opinor, negabit, qui præcedentia attente perlegerit.

20) L. 2 p. 92. Επειδε Ιοσητο Ιων αμαρτανομενων εν αυτοις επο γε Ερατοσθενης πληθος, και επι Τιμοσθενες τε τις λιμενας συγγραφαντος (ον επαινει μεν ευεινος μεγαλα των αλων· διαφανων δ' ελεγχεται προς αυτον πλειστα) ως εκ αξιον ηγγημα δικαιτην &c.

21) Rationes, quæ mihi suspicionem hanc, quam tamen pro veritate certa venditare non ausim, injiciunt, has accipe. Marcianus Scriptum Περι Νησων ita laudare videtur, quasi inter opera Timosthenis foret primum, nec tamen alibi, quod sciam, ejus sit mentio. STRABO L. 2. p. 92. L. 9. p. 421. Timosthenem hoc, tanquam ab Opere illius principe ducto, ornat epitheto ο της λιμενας συγγραφας v. Ι συνταξας, unde vero haud videtur simile, Marcianum, qui omnia ejus scripta Geographica recensere voluisse videtur, hoc, nisi idem esset cum scripto Περι Νησων, omisurum fuisse. Denique utrumque numero pares, decem nimirum, complectitur libros. Vid. MARCIAN. p. 64. STRABO L. 9. p. 421. Forlan etiam AGATHEMERUS L. 1. C. 2. p. 5. Vol. 2. Geogr. Min. Hudsoni, ubi: Τιμοσθενης δε, inquit, ο γραφας της Περιπλες, δωδεκα φησιν (i. e. της ανεμης), idem respicit Opus.

§. 3.

Inter omnia, quæ quidem reperire potui, libri primi fragmenta, primo loco ponendum mihi videtur illud, quod ex initio geographiæ Eratosthenis adducit Strabo ²²⁾:

E LIBRO I.

Fragm. I.

Μικρον γαρ προτης λεχθαισης αποΦασεως, αρχομενος τ8. περι της γεωγραφιας λογ8, φησιν (sc. ο Ερατοσθενης) απαντας καταρχας Φιλοτιμω8 εχαν, εις το μεσον Φεραιν την υπε8 των τοι8των (de rebus geographicis) ι8οριαν. Ομηρου γ8ν υπε8 τε των Αιθιοπων οσα επυθετο καταχωρισα ²³⁾ εις την ποιησιν, και περι των και Αιγυπτον και Αιβυην τα δε δη κατα την Ελλαδα και τ88 συνεγγυ8 τοπ88, και λιαν περιεργω8 εξενηνοχεναι, πολυτρονω8α μεν την Θισβην ²⁴⁾ λεγοντα, Αλια8τον δε ποιηεντα ²⁵⁾, εχατωσαν δε Ανθηδονα ²⁶⁾, Διλαιαν δε πηγγ88 επι Κηφισσοιο ²⁷⁾, και εδεμιαν προ8θητην κενω8 απο8ριπταν.

Homerum, αρχηγετην, ut loquitur Strabo ²⁸⁾, της γεωγραφικη8 εμπειρια8 fui88e, ει8ε adeo primum inter geographos locum deferendum esse, putarunt antiquorum plerique. Longe alia vero fuit hac de re Eratosthenis sententia, ut satis ostendunt verba ipsius, quæ ex Apollodoro protulit Strabo ²⁹⁾.

Fragm.

22) L. 1. p. 16.

23) Ita legendum esse recte monuit ad h. l. CASANBONUS, quem vide.

24) Homer. ιλ β. v. 502. 25) l. c. v. 503. 26) l. c. v. 508. 27) l. c. v. 523.

28) L. 1. p. 2. Και πρωτον οτι ορθω8 υπειληΦαμεν και ημει8, και οι προ ημων, ων ε8ι και Ιπκαρχο8, αρχηγετην ειναη της γεωγραφικη8 εμπειρια8 Ομηρου.

29) L. 7. p. 298.

Fragm. II.

Ἄ δ' Ἀπολλοδώρος ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ νεῶν προομιζομενός ἀρῆεν, ἥμισυ λεγοῖτ' αὐτῷ ἐπαινῆν γὰρ Ἐρατοσθένους ἀποφασίῃ· ὅτι φησὶν ἑκάστος, καὶ Ὀμηρον καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν, τὰ μὲν Ἑλληνικά ἀδεύειν, τῶν δὲ πορρω πολλὴν εἶναι ἀπειρίαν¹⁰). ἀπειρὸς μὲν μαίρων ὄδων οὐτάς, ἀπειρὸς δὲ τὰ ναυτιλεῖται.

Hanc suam opinionem probaturus, de omnibus poetis pronuntiavit, quod non nisi cum limitatione quadam verum est:

Fragm. III.

Ὅτι ποιητὴς πᾶς σοχάζεται ψυχῶν γιγῆς, ἔτι διδασκαλίας¹¹).

Immo

30) Duo illa, quæ jam attuli, Eratosthenis fragmenta respicit STRABO L. I. p. 18. ubi dicit: Ἀλλ' ἔτι ἵνα συνεγγὺς μόνον, ὡς περὶ Ἐρατοσθένους εἴρηκε, καὶ ἴα ἐν τοῖς Ἑλλήσιν, ἄλλα καὶ ἴαν πορρω πολλὰ λέγει δι' αὐριβείας Ὀμηρος. Ante oculos etiam habuit APOLLODORUS Libro de Navibus, qui apud STRABONEM L. 7. p. 298. Ὀμηρον, inquit, ἴην μὲν Ἀυλῖδα καλεῖν πετρήσσαν, ὡς περὶ καὶ ἐστὶ πολυνημον δὲ ἴον Ἐγεωνοῦ, πολυτρηῶνα δὲ ἴην Θισβῆν, ποιητὰ δὲ ἴον Ἀλιάρτον· τὰ δ' ἀπαθὲν ἐπ' αὐτοῦ εἶδεναι, ἐπεὶ ἴα ἄλλος.

31) STRABO, L. I. pag. 7. Οὐδὲ γὰρ ἀληθὲς ἐστὶν, ὃ φησὶν Ἐρατοσθένης, ὅτι ποιητὴς πᾶς σοχάζεται ψυχῶν γιγῆς, ἔτι διδασκαλίας χάριν. p. 15. Ποιητὴν γὰρ εἴφη πάντα σοχάζεσθαι ψυχῶν γιγῆς, ἔτι διδασκαλίας. p. 16. Οὐκ ἐν ἐχθρῶν ἄνω εἶπεν, ὅτι ποιητὴς (πᾶς πάντα), ἴα μὲν ψυχῶν γιγῆς χάριν μόνον ἐπιφέρει, ἴα δὲ διδασκαλίας· ὃ δ' ἐξηγήσεν ὅτι ψυχῶν γιγῆς μόνον, διδασκαλίας δ' ἔτι. His tribus locis Strabonem inter se comparatis, quæ propofui, ipsa Eratosthenis verba esse crediderim. Eratosthenem imitatus est Agatarchides de Rubro Mari. p. 12.

B

Vol.

Immo eo usque progressus est, ut assereret, poeta minime necessarium esse magnum eruditionis apparatus, quod ex sequenti fragmento patet, ubi interrogat:

Fragm. IV.

Τι συμβαλλεται προς αρεστην ποιητη, πολλων ὑπαρξαι τοπων εμπειρον, η στρατηγιας, η γεωργιας, η ἑμπορικης, η δια δη περιποιαν αυτω τινες εββληθησαν³²).

Nec mirum igitur, si de fabulis Homericis aliam plane foverit sententiam, quam quidem interpretum plerique; nullam enim subesse veritatem historicam, sed omnia ficta putabat, unde iussit etiam:

Fragm. V.

Μη κριναν προς την διανοιαν τα ποιηματα, μηδ' ἱστοριαν απ' αυτων ζηταν³³).: Poemata Homeri non ita diiudicare,

Vol. 1. *Geogr. Min. Hudsoni*: Ουδα τις αλλως (sc. ποιητας) εις επιτιμησιν αγω, διασκευαις εν τοις δραμασι χρωμενες αδυνατοις, οτι πας ποιητης ψυχωνομος η αληθειας εις σοφιας.

32) STRABO L. 1. p. 16. Cum autem in fine huius paginae dicat Strabo: Εκεινα δ'εν ορθως (sc. λεγεις ω Ερατοδοτεος) αφαιρεμενος αυτου ἴην τοσωντην πολυμαθειαν, και την ποιητικην γραωδη μυθολογιαν αποΦανων, η δεδοται πλαττων, Φσων, ο αν αυτη Φανηται ψυχωνομιας οικειον, non sententiam ipsius Eratosthenis, sed, quam e duobus illis modo allatis fragmentis sinere putabat, consequentiam proponere mihi videtur; vix enim adduci possum, ut cum Caëlio Rhodigino *Lect. Antiqu. L. 4. C. 1. pag. 156.* credam, ab Eratosthene qui ipse poeta fuit, poetice anile quoddam fabulamentum appellatum fuisse. Eadem etiam verba respexit STRABO L. 1. p. 22. ubi: Προς ος, inquit, ἴην προτερον (sc. αποΦασιν απηνητηεν εν εν ο Ερατοδοτεος) ποιητην τε απαντα αποΦηνας Φλυαρον, και μητε τοπων εμπειριαν μητε τεχνων προς αρετην ποιητη (ita legendum recte monuit ad h. l. Cafaubonus) συντεινειν νομιας.

33) STRABO L. 1. p. 25. Obscura nimis est hoc loco Xylandri versio: "secus quam Eratostheni visum qui negat deberi de sententia poetae iudicium fieri, neque in poematibus quaeri vult historiam ullam."

dicare, quasi verus aliquis iis subesset sensus, nec historiam in illis querere.

Hinc omnia illa, quæ ab Homero in descriptione errorum Ulyssis commemorantur, loca ab ipso ficta esse pronuntiabat, ut satis ostendunt ipsa, quæ nobis a Strabone ³⁴⁾ servata sunt, Eratosthenis verba:

Fragm. VI.

Των τε μυθων, των μεν εν τοποις μη ³⁵⁾ πεπλασμενοις πεφημισμενων, διον εν Ιλιω και Πηλιω και Ιδη, των δε εν πεπλασμενοις, καθαπερ εν δις αι Γοργονες, η ο Γηρυονης, ταυτης Φησι (sc. Ερατοσθενης) της ιδεας αυαι και τες κατα την Οδυσσεως πλαινη λεγομενης· τες δε μη πεπλασθαι λεγοντας, αλλ' υποκαθαι, εξ αυτε τε μη συμφωναι ελεγχεθαι ψευδομενης· τας γων Σαρηνας τες μεν επι της Πελωριαδος ³⁶⁾ καθιδρουαι, τες δε επι των Σαρηναςων ³⁷⁾ πλαις η διχιλις διεχσων εαδεις· αυαι δ' αυται σκοπελον

B 2

τρικο-

34) L. r. p. 22.

35) Omiserunt hanc voculam, incuria, ni fallor, typographorum, nonnullæ editiones Strabonis, quam tamen abesse non posse satis ipse docet contextus, expressit etiam versio Xylandri.

36) SERVIVS ad Æneidos L. 5. v. 864. „Sirenes secundum fabulam parte virgines fuerunt, parte volucres, Acheloi fluminis et Calliopes Musæ filie. Hæc una voce, altera tibiis, tertia lyra canebat: et primo juxta Pelorum, post in Caphareis (legendum est, ni fallor, Capreis) insulis habitaverunt.” Hinc Aufonius in Grypho ternarii numeri: „Trisin Trinacria Siredones, omnia terna.”

37) Eratosthenes per Σαρηνας non insulas quasdam, sed ipsum, me judice, Minerve promontorium intellexit; distinctio enim duorum sinuum, promontorio melius

τρικουρϕον, διαργοντα τον Κυμαιον και Ποσειδωνια-
την κολπον.

Omnia enim illa circa Siciliam et Italiam loca, quæ ab Homero intendi
putant interpretes, ipsi, si Eratostheni credimus, plane fuerunt ignota,
immo ne propositum quidem illi fuit locis notis errores Ulyssis affingere.

Fragm.

melius quam insulis tribuitur. Strabonis etiam verba *L. 1. p. 13*: *Αλλ' ὅτι ἐν τετῷ τῷ κολπῷ τῷ ὑπ' Ἐρατοσθένης λεχθέντι Κυμαιῶν, ὃν ποιεῖται αἱ Σειρηνησῶν (ex opinione scilicet Eratosthenis, ipse enim Strabo alia sentit) καὶ ἡ Νεαπόλις ἰδρυταὶ &c. de promontorio, cui nomen Σειρηνησῶν, intellexerim. Promontorium autem Minervæ Σειρηνησῶν ακρωτηριον a nonnullis appellari, testatur idem *L. 5. p. 247*. *Συνεχῆς* (legendum est, ut puto, *συνεχῆς*) δε εἰσι ἢ Πομπαιῶν ἢ Συραίων τῶν Κυμῶν, ὅθεν προεῖται Ἰο Αθηναίων, οἱ ἴνες Σειρηνησῶν ακρωτηριον καλεσι, si modo, quod ego quidem pervasissimum habeo, vera sit emendatio Casauboni, pro voce *Πορθησῶν*, cuius nominis nec vola nec vestigium apud antiquos apparet, *Σειρηνησῶν* legentis, quomodo etiam apud STRABONEM *L. 6. p. 252*. pro: *Τῆς δὲ νῆσος προεῖται Ἰο ακρωτηριον Ἰαῖς Σειρηνησῶν, καὶ ποιεῖν Ἰον Ποσειδωνιατην κολπον*, felicissime emendat: *τ. δ. ν. πρ. τ. ακρ. Ἰων Σειρηνησῶν, το ποιεῖν &c.* Opinione Eratosthenis sequi videtur DIONYS. *Perieg. v. 360. 361.**

Πρὸς δὲ νοτον, μαλα πολλον ὑπερ Σειρηνηδα πετρην
Φαινονται προχοαι πευκεντινι Σιλαροιο.

Quem locum minus recte de Neapoli interpretatur Eustathius. Plinius quoque in promontorio Minervæ Sirenum sedem collocat *H. N. L. III. C. 5*. „Surrentum cum promontorio Minervæ Sirenum quondam sede.” Haud equidem ignoro, eruditissimum SALMASIUM in Exercit. *Plin. p. 62*. Edit. Paris. hunc Plinii locum ita legere et distingvere: „Surrentum, cum promontorio Minervæ, „Sirenum quondam sedes.” Sed illam, quam nos prætulimus, lectionem veram esse ostendit alius Plinii locus *H. N. L. II. c. 88*. „Namque et hoc modo infusulas rerum natura fecit. Avellit Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Eubæam Bœotiae, Eubææ Atalantem et Macrin, Beshyem Bithyniæ, Leucosiam Sirenum promontorio.” Aristotelis verba libro *Περὶ Θαυμασίων Ἀκασμάτων*: *Φασὶ Ἰαῖς Σειρηνησῶν νῆσος κεισθαι μὲν ἐν ἢ Ἰταλίῃ περὶ Ἰον πορθιον ἐπ' αὐτῆς Ἰης ακρῶς ἢ προπεπτικῶτος τόπου, καὶ διαλαμβανούτος Ἰης κολπῆς, τον ἢ περιεχοῦτα*

Fragm. VII.

Ερατοσθενής δε ³⁸⁾ Ἡσίοδον μὲν ἀκαζὰ πετυσμενον
περὶ τῆς Ὀδυσσεως πλανῆς, ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ
Ἰταλίαν γεγενῆται, πεισεύσαντα τῆ δόξῃ, μὴ μονοῦ τῶν
ὑφ' Ὀμηροῦ λεγομένων μεμνηθῆαι, ἀλλὰ καὶ Αἰτνῆς,
καὶ Ὀρτυγίας τὴν πρὸς Συρακυσάσις νήσιον, καὶ Τυρρη-
νῶν ³⁹⁾. Ὀμηρον δὲ μῆτε ἀδεύειν ταῦτα, μῆτε βε-
λεῖσθαι ἐν γυνωρμίοις τοποῖς ποιεῖν τὴν πλανήν.

Ultima tamen horum verborum paullo post emollire velle videtur, ubi
dicit: ⁴⁰⁾.

Fragm. VIII.

ὑπολαβοὶ τις αὐτὸν ποιητὴν βελεῖσθαι μὲν ἐν τοῖς
προεσπεριοῖς τοποῖς τὴν πλανήν τῶ Ὀδύσσει ποιεῖν·
ἀποζηναὶ δ' ἀπο τῶν ὑποκαίμενων, τὰ μὲν ἐκ ἀκριβῶς
πετυσμενον, τὰ δὲ εἰδε προελομενον ἕτως, ἀλλ'

B 3

ΕΠΙ

μειχρόντα τὴν Κύμην, καὶ τὸν διελήφοντα τὴν καλκίμενην Ποσειδωνίαν· ἐν ᾧ
καὶ νεῶς αὐτῶν ἰδρῦται, καὶ τιμῶνται καθ' ὑπερβολὴν ὑπὸ τῶν περιοικῶν θυ-
σιαῖς ἐπιμελῶς, feliciter quidem, cum antea corruptissima essent, emendavit, sed
sensum minus recte perspexit magnus ille SALMASIUS l. c.; putat enim vir do-
ctissimus, Aristotelem eadem plane cum Eratosthene sensisse, et promontorium
Minervæ, Sirenfus insulas, templumque Sirenium pro eadem re habuisse. De-
ceperunt procul dubio virum summum verba illa: ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τὴν προ-
πεπτανοτος τοπος, quæ hic „prope ipsum verticem loci procurrentis” reddi de-
bent. Hunc Aristotelis locum exscripsit etiam STRABO, BYZANT, v. Σειρήνισσα.

38) Exstat hoc fragmentum Eratosthenis apud STRABONEM L. I. p. 23.

39) Forſan in opere illo, cui titulus Γῆς Περίοδος, cujus meminit STRABO L.
VII. p. 302.

40) Vid. STRABO L. I. p. 26.

ἐπι το δαινοτερον και το τερατωδεςερον ἐκίσα ἐξ-
αγειν. 41)

Hinc in Oceano Atlantico sedem fabularum suarum Homerum posuisse existimavit, id quod tum inde colligo, quod Polybius 42), adversus Eratosthenem disputans, τον εξωκεανισμον refutare conetur, tum ex eo, quod Apollodori 43), qui plurima ex Eratosthene desumpsit, hæc sit sententia. His forsân ad rationem τῆς εξωκεανισμῆς reddendam subjunxit Eratosthenes verba illa, quæ præter meritum a Strabone 44) reprehenduntur;

Fragm. IX.

Τα πορρω τερατολογεισθαι μαλλον δια το ευκατα-
ψευσον.

Qui, Eratostheni contraria sentientes, circa Siciliam et Italiam errores Ulyssis contigisse putabant, duplicem 45) potissimum ingredi solebant viam. Alii omnia ab Homero narrata, quoad minimas etiam circumstantias,

41) Quæ vero subjungit ipse STRABO: Τυτο μεν αυτο ευ· το δ' ε χαριν τῆς ἐποιησε, κικως δεξαμενος· ε γαρ Φλακριας, αλλ' ωφελειας χαριν, hæc ins quam decantatum illud respiciunt Eratosthenis dictum: ὅτι ποιητης πῶς σοχη-
ζεται ψυχωνγιας ε διδασκαλιας, quod forsân hic speciatim de Homero prædicavit.

42) Vid. STRABO L. I. pag. 25.

43) STRABO L. 7. p. 290. Επιτεινει δε (sc. δ Απολλοδαρος) και τοις περι Σικελιαν την πλανην λεγει καθ' Ομηρον την Οδυσσεως. ει γαρ αυ, Χρηται την μεν πλανην ενει γεγονεναι Φαισειν· τον δε ποιητην εξωκεανιεναι μυθολογιας χαριν.

44) L. I. p. 26. Ωςε δικαον ειν υπερχειν λογον και περι τῆς, και διοτι φησι τα πορρω τερατολογεισθαι μαλλον δια το ευκαταψευσον.

45) Vid. STRABO L. I. p. 21. 22.

stantias, veritati historicae perfecte congruere: alii moderatiores, veritatem quidem historicam in singulis sibi esse, sed multa tamen ab ipso poeta afflicta fuisse putabant. Priorem sententiam, e qua tot sequuntur absurda, ut vix refutationem seriam mereri possit, prolixè confutavit Eratosthenes, posteriori vero duo illa, quibus tertium et quartum inter hæc fragmenta locum concessimus, opposuit effata 46). Referendum etiam ad hanc de erroribus Ulyssis disputationem dictum illud Eratosthenis, quod e Polybio nobis retulit Strabo 47):

Fragn.

46) STRABO L. I. p. 22. Ὁ Ερατοσθένης δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τὰς ἀποφάσεις ἀπηγγέλει καὶ ἐν, πρὸς μὲν τὴν δευτέραν, ὅτι πειρατῶν διαβαλεῖν τὰ Φανερὰ ψευδῆ, καὶ ἐν αἰτίᾳ λόγῳ, διὰ μακρῶν πρὸς δὲ τὴν προτέραν, ποιητῶν τε ὅπαντα ἀποφηνᾶς Φλυαροῦ, καὶ μῆτε τοπῶν ἐμπειρίων μῆτε τεχνῶν πρὸς ἀρετὴν ποιητῆ συντείνει νομισσας. Huc pertinent verba ejusdem L. I. p. 27. Ἐπι δὲ, ἐπεὶ καὶ πάντα μυθεύσαιν, ἀλλὰ πλεῖω προσμυθεύσαιν, καὶ μάλιστα Ὀμήρου, ζήτητων (sc. ἐκαστος) τί οἱ παλαιοὶ προσμυθεύσαιν, καὶ ζητεῖ, εἰ τὰ προσμυθευόμενα ὑπῆρξεν, ἢ ἐσιν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, οἷς προσμυθεύεται τοποῖς ἢ προσωποῖς, περὶ οὐκ ἐκείνων ζητεῖ τ' ἀληθές· οἷον τὴν Ὀδυσσεῶς πλάνην, εἰ γεγενεῖσθαι. Quibus contrarium fere sensum tribuit Xylander, ita vertens: „Præterea, cum non omnia fingant poeta, sed plurima assingant, Homerus imprimis: quærens Eratosthenes, quæsam antiqui fabulas addiderint, non quærit, utrum priora fuerint sintve; sed in iis magis exquirat veritatem, quæ ille locis personis, ve assingit, ut utrum Ulysses vagatus sit, et ubinam locorum” cum sic potius essent interpretanda: „Præterea, cum non omnia fingant poeta, sed plurima assingant, Homerus imprimis: unusquisque, qui, quid assinxerint antiqui, quærat, non de iis, quæ afflicta esse sua fronte patet, quærerere debet, utrum revera antea existerint, vel adhuc existant, sed potius de locis vel personis illis, quibus talia assinguntur, veritatem investigare, ut utrum Ulysses vagatus sit, et ubinam locorum.” Eratosthenem nimirum his verbis reprehendit, qui in refutatione sententiæ, omni prorsus veri specie destituta, iusto maiorem posuerat operam. Versionem Xylandri Eratostheni talia tribuere, quæ placitis ejus e diametro repugnant, facile perspiciet, qui fragmenta, hæc in dissertatione prolata, attente perlegerit.

47) L. I. p. 24. Et hinc Eustathius ad *Ὀδυσσ. K. v. 19. p. 1645. l. 63. Edit. Rom.* Ερατοσθένης μεντοὶ, Φασὶ, ποιῶν πρὸς τὸν μυθόν, καὶ τὸ ἀπίθανον ἢς Ὀδυσσεῶς πλάνης, τότε ἀν ἐύρειν τινα, λέγει, τὰ πεπλανητῆς Ὀδυσσεῶς, ὅτ' ἀν ἐύρηται τὸν στυγαῖον τοῦ συρραψαντα τὸν τῶν ἀνεμῶν ασκόν.

Fragm. X.

Τοτ' αν ευραν τινα, πη Οδυσειος πεπλανηται,
 οταν ευρη του σωτεα του συρραψαντα του των ανε-
 μων ασκον.

Præjudicata huic suæ de Homeri in rebus geographicis imperitia opinioni firmiter adhærens, ad eam stabiliendam argumenta vel levissima undequaque colligere conatus est. Cum igitur dicat poeta, Boream et Zephyrum e Thracia spirare, protinus inde concludit, non satis illi notos fuisse limites et situm Thraciæ. Hoc nobis indicat Strabo ⁴⁸⁾:

Fragm. XI.

Κανταυθα δ' αποντος ευ τη Ποιητ⁴⁹⁾.

Βορειη και Ζεφυροσ, τω τε Θρηκηθεν αιητον·
 εν ευ δεξαμενοσ δ' αυτοσ (Eratosthenes) συκοφανται,
 ωσ καθολη λεγοντοσ, οτι ο Ζεφυροσ εκ Θρακησ πνει.

Et paullo post:

Ουκ, inquit; ενοησε τητο Ερατοσθενησ, υπενοησε
 δ' ομωσ· αυτοσ γην εξηγαται την επιτροφην, ην λεγω,
 τησ χωρασ· ⁵⁰⁾ ωσ καθολη ⁵¹⁾ εν δεχεται, αιτ' απαι-
 ριαν αιτιαται τη ποιητ^α, ωσ τη Ζεφυροσ μεν απο τησ
 εσπερασ πνεοντοσ, και τησ Ιβηριασ, τησ δε Θρακησ
 εκασε μη διατανθησ.

Sic

48) L. 1. p. 28.

49) Iliad. I. v. 5.

50) Formam innuit σνγματωδη, quam Thraciæ tribuebant veteres.

51) Quasi generatim, nullo ad certas quasdam regiones respectu habito, hoc dixerit poeta.

Sic Nili quoque et nomen et ostia Homerum ignorasse contendit, quia nullam eorum fecit mentionem.

Fragm. XII.

Επιμενων ⁵²⁾ δε τοις περι Ὀμηρου ψευδως ὑποληφθεισι και ταῦτα φησι (i. Ερατοθενης), οτι εδε τα τε Νειλος ζοματα οιδε πλειωντα, εδ' αυτο τ'ενομα. Ἡσιόδος δε οιδε, μεμνηται γαρ.

Eadem quoque quoad Scythas argumentandi ratione utitur.

Fragm. XIII.

Σκυθων μεν γαρ, inquit Strabo, ⁵³⁾ μη μεμνηθαι κατ' αγνοιαν φησι ⁵⁴⁾ (i. ο Απολλοδωρος και Ερατοθενης) μηδε της περι της ξενος ωμοτητος αυτων, και ⁵⁵⁾ θνυοντων, και σαρκοφαγεντων, και τοις κρανιοις επιπωμασι χρωμενων, δι ες Αξενος ωνομαζετο ο ποντος. πλαττειν δ' αγαυεις τινας Ἰππημολγας ⁵⁶⁾, Γαλακτοφαγας, Αβιως τε δικαιοτατης ανθρωπης, της εδαμης γης οντας.

Hesiodo

52) Verba sunt STRABONIS L. I. p. 29.

53) L. 7. p. 300.

54) Φησι legunt codd. nonnulli.

55) Codd. nonnulli καταθουτων habent.

56) Ὀμηρ. Ιλιαδ. N. v. 5. 6.

Μωσων τ' αγγεμακων και αγαυων ἰππημολγων,
Γλακτοφαγων, αβιων τε, δικαιοτατων ανθρωπων.

Hesiodo majorem de Scythis cognitionem tribuisse videtur; huc enim, ni fallor, pertinet versus ille Hesiodi, quem ab Eratosthene prolatum esse testatur Strabo ¹⁷⁾:

Fragm. XIV.

Αἰθιοπίας τε Λιγυσι¹⁸⁾ δε, Σκυθίας ἰππημολγας.

Valde

37) *L. 7. p. 300.* Ὅτι γὰρ οἱ τότε τῆς Ἰππημολγας ἐκάλουν, καὶ Ἡσιόδου μαρτυρῶν ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθεισῶν ἐπέσιν·

Αἰθιοπίας τε Λιγυσι δε, Σκυθίας ἰππημολγας.

38) Mendosum esse hunc versum, facile apparet. Heinsius *Λιγυας* legere jubet, Clericus autem ita potius emendandum putat:

Αἰθιοπίας Λιβυας τῆδε Σκυθίας ἰππημολγας.

Emendationem Heinsii, ut ad ductum literarum, ita etiam ad verum, propius accedere credo, cum exquisita adeo sit hæc lectio, ut, cum librariis tantum deberi, vix sibi pervadeat aliquis. Quatuor enim mundi plagas, mea quidem opinione, describere hoc loco voluit Hesiodus, quas quomodo describere soliti fuerint Græcorum antiquissimi, docet nos STRABO *L. 1. p. 33.* Φημι γὰρ κατὰ τὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δοξάν, ὡς περὶ τὰ πρὸς βορρῶν μέρη τὰ γνωρίμα ἐν ὀνοματί Σκυθίας ἐκάλουν ἢ Νομάδας, ὡς Ὀμηρὸς· ὕπερον δὲ, καὶ τῶν πρὸς ἄσπερον γνωσθέντων, Κελτοὶ, καὶ Ἰβήρες, ἢ συμμικτῶς Κελτιβήρες, καὶ Κελτοσκυθία, προσήγορευοντο, ὅφ' ἐν ὀνομα τῶν καθέκαστα ἐθνῶν γαττομενῶν διὰ τὴν ἀγνοίαν· ἐπὶ τὰ μεσημβρινὰ πάντα, Αἰθιοπικῶν καλεῖσθαι, τὰ πρὸς Ὠκεανῶν. *p. 34.* Μηνεὶ δὲ καὶ Ἐφωρὸς τὴν παλαιὰν περὶ τῆς Αἰθιοπίας δοξάν, ὡς φησὶν ἐν τῷ περὶ τῆς Εὐρώπης λόγῳ, τῶν περὶ τὸν κρῶνον καὶ τὴν γῆν τοπῶν εἰς τεσσαρὰ μέρη διηρημένων, τὸ πρὸς τοὺς Ἀπηνιωτῶν Ἰνδὸς εἶχεν πρὸς νοτὸν δὲ, Αἰθιοπίας· πρὸς δὲ τὴν δεξιὰν δὲ Κελτίας· πρὸς βορρῶν ἀνεμὸν, Σκυθίας. Eadem, ex Ephoro, ni fallor, quem inter auctores, quorum fidem secutus sit, v. 115. recenset, tradit etiam SCYMNUS CHIUS v. 169 - 173.

Τὴν μὲν γὰρ ἐντὸς ἀνατολῶν πᾶσαν σχεδὸν
Οἰκίστην Ἰνδοί· τὴν δὲ πρὸς μεσημβρινῶν
Αἰθιοπεὶς ἐγγὺς κείμενοι τῆς νοτιᾶ πηγῆς.

Του

Valde dubius autem sum, nec pro certo affirmare ausim, num e libris Eratosthenis geographicis, an vero ex alio quodam illius scripto desumta sint ea, quæ jam sequuntur, verba: 59)

C 2

Fragm.

Τον απο ζεφυρα Κελτοι δε μεχρι δυσμων τοπων, ατταρα ημιν
Θερινων εχρασι· τον δε προς βορραν Σκυθαι.

Ostendunt testimonia jam allata, occidentales regiones nomine Κελτων, Ιβηρων et Κελτιβηρων designatas fuisse. At enimvero Λιγυες et Κελτολιγυες iidem sunt cum Iberis et Celtiberis; tenuerunt enim Λιγυες ante adventum Celtarum non illam solum, quam post, in Italia Liguriam, sed totam quoque Gallie et Hispanie oram maritimam, unde paulatim a Celtis expulsi sunt. Hinc Aristoteles libro Περὶ Θαιμασιων Αισματιων: Εν της Ιταλιας Φασιν εως της Κελτινης και Κελτολιγυων και Ιβηρων ειναι τινα οδον Ἡρακλειαν καλεμενην.

STRABO L. 4. p. 203. Τεντευθεν δ' ηδη μεχρι Μασσαλιας, και μισρον προσωτερω, το των Σαλων εθνος οικει τας Αλπεις τας υπερκειμενας, και λινας της αυτης παραλιας, αναμιξ τοις Ἑλλησι. Καλεσι δε τας Σαλων δι μεν παλαιοι των Ἑλληνων Λιγυας, και την χωραν, ην εχρασι οι Μασσαλιωται, Λιγυσιην· οι δ' υπερον Κελτολιγυας ονομαζουσι· Vid. quæ dixit summum illud academie nostre decus, quo fautore superbio, et sublimi ferio sidera vertice, incomparabilis HEYNDIUS Mgem. Weib. Th. 3. S. 978. Convenientissimum igitur erit ab Hesiodo, poeta antiquissimo, in descriptione plage occidentalis Λιγυων fieri mentionem, et ita sorte ab ipsius manu profectus fuerit hic versus:

Αιθιοπες Λιγυες τε, Σκυθαι δ' Ἰππημοιοι

quem, ut eo melius contextui orationis suæ quadraret, in casu obliquo adduxit Eratosthenes.

- 59) Schol. Min. ad Iliad. E. v. 422. Επει τοι και Αλλυλομενης Αθηνη παρκα τοις εν λογιζομενοις απο της ενεργειας, η απαλαλημενα τω ιδιω μενει τας εναντιες· ε γαρ πεποιημεθα τοις νεωτεροις, οι φασιν, απο Αλλυλομενα τινος ειρηθαι· ουδ' ας Ερατοσθενης παρημασεν Ὅμηρον ειποντ' Ὁ, Ἑρμειας ακνηητα· ο απο Απαικησιε ορες, αλλ' ο μηδενος κακη μεταδοτικος, επει και δοτηρ εκαν, Eadem Eratosthenis verba respicere videtur Schol. ad Odyss. Ω. v. 10. Απαικητα· Ενοι μεν, αμετοχος κικων· ετι γαρ ο θεος δοτηρ εκαν. Ενοι απο Απαικησιε ορες εν Αρκαδιε· δοκει γαρ ο θεος Αρκαας ειναι. Si certo satis fundamento niteretur, quod tradit CASSIUS ANNOTATT. ad Strabon. L. 7. p.

Fragm. XV.

Ἑρμείας ἀκακῆται⁶⁰· ὁ ἀπὸ Ἀκακῆσις ὄρεος.

In tota hac disputatione non solum Homerum, sed etiam antiquissimos quosque⁶¹) eodem notavit obelo, utpote quos navigationis, et hinc etiam geographiæ minus peritos esse affirmavit.

Fragm.

p. 299.) eum in finem derivationem hanc ab Eratosthene prolatam esse, ut novum inde Homericæ ignorantie περί τα γεωγραφικὰ petere posset argumentum, nullus dubitarem, verba hæc e libris geographicis Eratosthenis petita fuisse. At vero e verbis Scholiastæ nihil tale exculpere quis possit, (lectio enim Ἀκακῆται, quæ Casaubonum decepsisse videtur, mendosa est) quin potius, si quidem αὐτολεξεί a scholiastæ citata sint, ipsa orationis forma clamare videatur, e commentario quodam Eratosthenis grammatico, quorum, teste Suida v. Ἐρατοσθένης, plurimos scripsit, desumpta fuisse. Accedit, quod in reliquis fragmentis Homero non rerum Græcarum, sed tantum τῶν πορῶν obijciatur ignorantia. Sed pro Casaubono tamen facit, quod Apollodorus, qui ex Eratosthene plurima desumpsit, hoc Homero objectisse videatur, ut e loco quodam Strabonis colligo L. 7. p. 299. Ἄλλες δ' αἰτιαταὶ (sc. ὁ Ἀπολλοδώρος) ψευσαδάμ περὶ Γερρηνῶν, καὶ τὰ Ἀκακῆσις, καὶ Δήμη ἐν Ἰθάκῃ, Πελεθρονίᾳ δ' ἐν Πηλῶν, Γλαυκοπίᾳ δ' ἐν Ἀθῆναις. Immo forsitan suspicionem cuiquam injicere possent verba illa Strabonis, quæ infra not. 61. adducuntur, Eratosthenem errorum etiam, in geographiæ Græciæ commissorum, reum egisse Homerum. Cum igitur adeo incerta sit res, totam lectorum arbitrio relinquo, nec aliquid certi determinare audeo. Quod si vero Eratosthenes, montem Ἀκακῆσιον nullibi existere crediderit, et hinc, derivatione sua nixus, ignorantiam Homero tribuerit, ipse sine dubio erravit; commemoratur enim hic mons non a Suida solum v. Ἀκακῆσιον ὀνομα ὄρεος, sed etiam a Paulania L. 8. p. 514. Edit. Wechel. Ἄυτοθεν δὲ ἐς ἐρετιῖα ἄλλα τὰ Δασῶν ἑπτὰ εἰσι καθιοί. τοστέοις (F. τοστέοι) δὲ ἐν Δασῶν πρὸς τὸν Ἀκακῆσιον ὀνομαζόμενον λόφον· ὑπο τῆσθε δὲ τῷ λόφῳ πόλις ἦν Ἀκακῆσιον, Ἑρμῆ τε Ἀκακῆσις λίθῃ πεποιημένον ἀγάλμα καὶ ἐς ἡμᾶς ἐστὶ ἐπὶ τὰ λόφῳ. Τραφῆναι δὲ Ἑρμῆν παιδὰ αὐτοῦ, καὶ Ἀκίον τὸν Διαικόνοσ γενεσθῆναι οἱ τραφῆναι, Ἀριαδῶν ἐστὶν ἐς αὐτὸν λόγος,

60) Ita Mercurium appellat Homerus *Ἰλιάδ.* Π. v. 185. *Ὀδυσσ.* Ω. v. 10.

61) Apertum hoc est, tum ex illis, quæ *Fragm. II.* dixit Eratosthenes, tum e STRABONIS L. 7. p. 300. Προστέρον δ' ὅτι τὴν ἐπιχειρήσιν ὑπερῶντιαν τοῖς

Fragn. XVI.

Εἰπων ⁶²⁾ τε (sc. ὁ Ἐρατοσθένης), τῆς ἀρχαιοτάτης
 πλεῖν καὶ κατὰ ληξείαν ἢ ἐμπορίαν, μὴ πελαγίζειν
 δε, ἀλλὰ παρὰ γῆν, καθάπερ τὸν Ἰάσονα, ὄνπερ καὶ
 μέχρι τῆς Ἀρμενίας καὶ Μηδίας ἐκ τῶν Κολχῶν ἐρα-
 τεύσαι ⁶³⁾, ὕπερον Φίσι, τὸ παλαιὸν ὅτε τὸν Εὐξείνῳ
 θάρρειν τινα πλεῖν· ὅτε παρὰ Λιβυὴν καὶ Συρίαν καὶ
 Κιλικίαν.

C 3

Finita

προθέσει πεποιηται· πρόθεντο μὲν γὰρ (sc. ὁ Ἀπολλοδώρος καὶ Ἐρατοσθένης)
 διδάξει, ὅτι τῶν πορῶν τῆς Ἑλλάδος πλεῖον ἢ ἀγνοία τοῖς πρεσβυτέροις, ἢ
 τοῖς νεωτέροις· εἰδείαν δε τάναντια· καὶ ἔτα πορῶν μόνου, ἀλλὰ καὶ τα ἐν
 αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι. Quando de antiquis hic loquitur Eratosthenes, solos, ut
 puto, Græcos intelligit, et, licet generatim quidem omnes, qui Alexandri M.
 tempora, forsitan tamen præcipue illos, qui Hesiodum antecesserunt, quod quis
 haud injuria exinde suspicari posse videretur, quod ab illa, quam Homero tribuit,
 ignorantia Hesiodum plerumque vindicet, qui proinde, ni fallor, ex ipsius
 opinione Homero fuit junior.

62) Sic loquitur STRABO L. I. p. 48.

63) Hanc Jasonis in Mediam et Armeniam expeditionem variis locis commemorat
 STRABO L. I. p. 45. Καὶ ἐστὶν ὑπομνηματα τῆς ἀμφὸν (Phixi et Jasonis)
 ἐρατείας, τὸ τε Φιξίου, τὸ ἐν τοῖς μεθωρίοις τῆς τε Κολχίδος καὶ τῆς Ἰβη-
 ρίας· καὶ τὰ Ἰασονεῖα πολλαχὲ καὶ τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Μηδίας (F. Μη-
 δίας), καὶ τῶν πλησιοχωρῶν αὐταῖς τόπων δεικνύται. L. II. p. 498. Το
 μὲν γὰρ παλαιὸν ὄσῃ ἐπιφανείᾳ ἔχε ἡ χώρα αὐτῇ (Colchis), δηλοῦσιν ἱμ-
 θοί, τὴν Ἰασονος ἐρατεῖαν ἀνιττομένοι, προσελθόντος μέχρι καὶ τῆς Μηδίας
 L. II. p. 503. Λέγεται δ' Ἰάσονα μετὰ Ἀρμενίᾳ τε Θερτάλει, κατὰ τὸν
 πλῆν, τὸν ἐπὶ τῆς Κολχίδος, ὄρησιν καὶ τῆς Κασπίας θαλάττης, καὶ
 τὴν τε Ἰβηρίαν, καὶ τὴν Ἀλβανίαν ἐπελθεῖν, καὶ πολλα τῆς Ἀρμενίας καὶ
 Μηδίας· αἷς μαρτυρεῖ τὰ τε Ἰασονεῖα καὶ ἀλλὰ ὑπομνηματα. Idem, de Medis
 loquens L. II. p. 526. Τινες δε, inquit, Μηδεῖαν καταδείξει τὴν ἐδῆτα
 ταύτην Φάσι, δυνάστευσαν τοῖς τοποῖς καθάπερ Ἰάσονα, καὶ ἐπιρρυπτομένην
 τὴν

Finita prolixa hac de Homero translatione, suam geographiae historiam profecutus est Eratosthenes, et, si Straboni⁶⁴⁾ credimus, primi, quorum post Homerum mentionem fecit, Anaximander fuerunt et Hecataeus Milesius:

Fragm. XVII.

Φανεροί δε και οι επαικολεθησαντες αυτω (Homero) ανδρες αξιολογοι και οικειοι Φιλοσοφιας· ων της πρωτης μεθ' Ομηρον, δυο Φησιον Ερατοσθενης, Αναξιμανδρον⁶⁵⁾ τε, Θαλας γεγονοτα γνωριμου, και πολιτην, και Εκαταιον τον Μιλησιον⁶⁶⁾· του μεν εν ειδηναμ πρωτου

την οψιν, οτε αντι τε βασιλευς εξιο· τε μεν Ιασονος υπομνηματα εναι τα Ιασονεια Ηρωα, τιμωμενα σφοδρα υπο των βαρβαρων· εσι δε και ορος μεγα υπερ των Κασπιων πυλων εν αριστερα, καλεμενον Ιασονειον· της δε Μηδειας την εσθητα, και τεινομα της χωρας· λεγεται δε και Μηδος υος αυτης διαδεξαθα την αρχην, και την χωραν επωνυμιον αυτε καταλιπειν. Ομοιοι δε τετοις, και τα κατα την Αρμενιαν Ιασονια, και το της χωρας ονομα, και αλλα πλειω, περι ων ερμικεν. Et de Armenia differens L. II. p. 531. Την δε Ιασονος, nit, πρακτικων και τα Ιασονια μαρτυρει· αν τινα οι δυνασαι κατεσκησαν παραπλησιως· ωσπερ τον εν Αβδηροις νεων τε Ιασονος Παρμενιων. Vid. etiam JUSTINUS L. 42. c. 3.

64) L. I. p. 7. Huc etiam spectant, quae dixit L. I. p. 1. 'Οι τε γαρ πρωτοι διαρρησαντες αυτης (geographiae) αψαδαμ, τοικτοι τινες (philosophi) υπηρξαν. Ομηρος τε και Αναξιμανδρος ο Μιλησιος, και Εκαταιος ο πολιτης αυτε, καθως και Ερατοσθενης Φησι.

65) Anaximander, Thaletis discipulus, natus est Mileti Olymp. XLII, 2. Vid. de eo ejusque inventis Suid. v. Αναξιμανδρος, Diog. Laërtius L. I. c. 2. AGATHEMER. L. I. c. 1. STRABO L. 14. p. 635. PLIN. H. N. L. 2. c. 8. 76. 79. L. 7. c. 56. Menag. ad Laertium l. c. SALMAS. Exercit. Plin. p. 622. 632 - 657. 736. 823. Edit. Paris.

66) Suidas v. Εκαταιος, et Anonymus in Ολυμπιαδων Αναγραφή Hecataeum Olymp. LXVta floruisse tradunt. Adcant, qui cum propius cognoscere cupiunt, Voss.

τον⁶⁷⁾ γεωγραφικον πινακα· τον δε Έκαταιον κατα-
 λπειν γραμμα, πιςμενον⁶⁸⁾ εκεινσ ειναι εκ της αλ-
 λης αυτσ γραφης·

Deinde de magna illa, qvæ ab expeditione Alexandri M. ad geographia
 studium redundavit, utilitate disseruit, id qvod demonstrant verba Stra-
 bonis⁶⁹⁾:

Fragm. XVIII.

Ειπων δε και αυτος (Eratosthenes), ὅποσον προέβη
 τα της οικουμένης εις γνωσιν τοις μετ' Αλεξάνδρον,
 και κατ' αυτου ηδη, μεταβεβηκεν επι του περι τσ
 σχηματος ηδη λογον.

Denique suam qvovqve ipsius vitam, vel illam saltem vitæ partem, qvam
 Athenis transegit, enarrasse videtur, qvam conjecturam fragmento se-
 qventi superstruo:

Fragm.

Voss. de Histor. Gr. L. 1. c. 1. p. 7. L. 4. c. 3. p. 439 - 441. FABRIC.
 Bibl. Gr. L. 2. c. 22 n. 8. et SALMAS, Exercitt. Plin. p. 845 846.

67) DIOG. LAERTIUS L. 2. c. 1. de Anaximandro: γης, inqvit, και θαλασ-
 σης περιμετρον πρωτος εγραψεν. AGATHEM. L. 1. c. 1. Αναξιμανδρος ὁ
 Μιλησιος, οικητης Θαλεω, πρωτος ετολημσε την οικουμένην εν πινακι γραφαι.
 Μεθ' ον Έκαταιος ὁ Μιλησιος, ανηρ πολυπλανης, διημιβωσεν, ὡσε θαν-
 μαθηναι το πραγμα. SUID. v. Αναξιμανδρος· - - - εγραψε περι Φυσεως,
 γης περιοδου, περι των απλων, και σφαιραν, και αλλα τινα.

68) Codd. nonnulli πιςενομενον habent. Periegesin Hecatai procul dubio respi-
 cijunt hæc verba, de qva, num Hecatai Milesii, an vero alterius cujusdam co-
 noiminis, opus esset, a nonnullis olim dubitatum fuisse, nobis refert ΑΤΗΝΗ-
 υς L. 2. c. 28. Έκαταιος δ' ὁ Μιλησιος εν Ασιας περιηγησει, ει γνησιον τσ
 συγγραφειωσ το βιβλιον· (Καλλιμαχος γαρ αυτο αναγραφει νησιωτε·) ὅσις
 εν ὁ ποιητας, λεγει ἑτω.

69) L. 1. p. 48. Idem L. 1. p. 14. Και γαρ ὁη, αιτ, πολυ τι τοις νυν η̄ ἴων
 Ρωμαιων επικρατεια, και των Παρθουαιων, της ἴουαυτης εμπειριας προσδε-
 δωκε· μαθαπερ τοις μετσ την Αλεξανδρε στρατειαν, ὡς Φησιυ Ερατοσθενησ.

Fragm. XIX.

Ουτε επι τοςετον, ait Strabo, 70) πιζος (sc. εζιν ὁ Ερατοφρευης), εφ' ὅσον παρεδεξαντο τινες, καιπερ πλειζοις εντυχων, ὡς ειρηκεν αυτος, αγαθοις ανδρα-
σιν. Εγενοντο γαρ, Φησιν ὁ Ερατοφρευης, ὡς υδεπο-
τε, κατα τκετον τον καιρον ὑφ' ἑνα περιβολον και μιαν
πολιν 71) δι κατ' Αριζωνα 72) και Αρμεσιλαου 73) αυθη-
σαντες Φιλοσοφοι. - - - - Απελλης τε 74), pergit
Strabo,

70) L. I. p. 15.

71) Athenas intelligit, ut optime monuit ad h. l. Casaubonus.

72) Eratosthenem in sequentibus acriter perstringit Strabo, quod, nulla Zenone facta mentione, Aristonem tantum aliosque, qui a Zenone disenserunt, commemoret. Sufficiunt autem, ut credo, ad defendendum Eratosthenem, quæ dixit jamdudum Casaubonus.

73) Arcefilaus hic, academix mediæ princeps, e Pitane Æolidis urbe oriundus, floruit circa Olymp. CXXIIIam, ut tradit ex Apollodoro Laertius in vita Arcefilai, ubi consule, si placet, Menagium.

74) Obscurum admodum est, quis fuerit hic Apelles, suspicor tamen, illum fuisse patria Chium, Arcefilao συγχρονον, philosophiæ scepticæ placitis addictum; nihil enim obitare video, quo minus ad hunc referantur verba PLUTARCHI lib. de discrim. adulat. et amici: Τοιαυτος Αρμεσιλαος περι τε τα αλλα, και νοσαντος Απελλης τα Χιη την πενιαν καταμαθων, επαηληθεν μεν αυτις εχων επισι δραχμας, και καθισας πλησιον, ενταυθα μεν, ειπεν, υδεν, ητα|Εμ-
πεδουλες εοιχεια ταυτι,

Πορ και ὑδωρ και γνικα και αιθερος ητιον ὑψος.

καλ' υδε κατακεισαι συ δεξιωσ. αμα δε δικαιων το προσκεΦαλιον αυτε, λαβων
υπεβαλε το κεραχιον. ὡς εν η δικαιουσα πρεσβυτις ευρε, και θαμνασσα,
τω Απελλη προσηγγειλε, γελασας ενεικος, Αρμεσιλαο, ειπε, τιτιτο κλεμμα.
et Laertii in vita Pyrrhonis: Αλλα και Ζευξισ ὁ Αινειδης γνωριμος εν τω
περι διττων λογων, και Αντιοχος ὁ Λαοδινευς, και Απελλας εν τω Αγγριπα,
τιθεσαι τα Φαινομενα μονα* εζιν εν κριτηριον κατα τας διεκτικας το Φαινο-
μενοι,

Strabo, *αὐτῶ* (Eratostheni) *πολύς ἐστι καὶ Βίων* ⁷⁵⁾, *ὅν Φησι πρῶτον ἀνθίνα περιβαλεῖν Φιλοσοφίαν* ⁷⁶⁾.

Forſan etiam hac occaſione quædam ad hiftoriam Athenarum pertinentia obiter attingit, quod ſi ita fit, huc referri poterit fragmentum illud, quod anonymo auctori vitæ Arati ⁷⁷⁾ debemus:

Fragm.

μενον, ὡς καὶ Αἰνεσίδημος Φησιν. Memorat etiam Laertius in vita Chryſippi, Chryſippum ſcripſiſſe *Περὶ ἀμφιβολίων πρὸς Ἀπολλῶν, δ', ἐτ Λυſιν των Ἦδύλλε ὑποβετιῶν, πρὸς Ἀριſτοτεροντα καὶ Ἀπολλῶν, α'.* Num idem fuerit hic *Ἀπολλῶς* cum noſtro Apelle, determinare haud auſim. Diverſi autem fuerunt, ut puto, ab illo, cujus meminit Eratoſthenes, tam Apellas Cyrenæus, cuius mentionem fecit Marſian. Heracleota p. 63. nec non Clemens Alexandr. in Protreptico, qui illum *Δελφίνα* ſcripſiſſe teſtatur, et forſan etiam Athenæus, a quo L. IX. citatur *Ἀπολλῶς ἐν τῷ περὶ των ἐν Πελοποννηſῶ πολέων*, quam Epicureus ille, quem memorat Plutarchus lib. *Ὅτι οὐδε ζῆν ἐσιν ἡδὲως κατ' Ἐπιπύρον.* Vid. de variis Apellis *Menag. ad Laertium L. 7. Segm. 193. et FABRIC. Bibl. Gr. L. 3. c. 27.*

75) Boryſtheniten intelligit, quem inter academicos numerat Laertius in vita Bionis, ubi vide ſis Menagium.

76) Editiones Strabonis *θεῖαν τινὰ περιβαλεῖν σοφίαν* habent, quem locum Laertio emendandum eſſe perſpexit dudum ſagaciſſimus Caſaubonus in notis ad Laert. L. 4. Segm. 52. et in notis ad hunc Strabonis locum addit, ſe poſtea didiciſſe, codd. etiam conſenſu firmari conjecturam, quorum plerique *ἀν τινὰ* habuerint, unus diſerte *ἀνθίνα*. Quid ſibi velit hoc Eratoſthenis dictum, declarat Laertius l. c., ubi: *διὰ δὲ ἐν, inquit, το παντὶ εἶδει λογῆ κενρασθαι, Φασι λεγειν ἐπ' αὐτῆ τον Ερατοσθενην, ὡς πρῶτος Βίων την Φιλοσοφίαν ἀνθίνα ἐνεδύτην.*

77) Exſtat hæc Arati vita in Uranologio Petavii p. 269. Verba huius anonymi ſcriptoris, prout a Scaligero in Animadv. ad Eusebii Chron. p. 29. feliciffime emendata ſunt, ita ſe habent: *Καὶ πάλιν Ἀθῆνας μὲν εἰσι τῆς Ἀττικῆς, εἰσι δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθῆνας Διαδες, ὧν μὲν ἡτῶται ἐν Γλαυκῶ Ποντικῶ Διχυλος· Κῆπειτ' Ἀθῆνας Διαδας παρεπιτερών,*

Ἀλλὰ ἀπο των ἐν τῇ Ἀττικῇ οἱ πολιταὶ, Ἀθηναῖοι· ἀπο δὲ των ἐν Εὐβοίᾳ Ἀθηναῖοι. Forſan, quod hac occaſione quaſi in tranſitu monere mihi liceat, verſus

D

Æſchyll

Fragm. XX.

Απο των εν τη Αττικῃ (sc. Αθηνων) δι πολιται Αθη-
ναιοι' απο δε των εν Ευβοια⁷⁸) Αθηνιται λεγονται.

Æschyli citatus immediate subjunctus fuit duobus illis versibus, quos ex eodem
dramate nobis servavit STRABO L. 10. p. 447. hac ratione:

Ευβοϊδα κερτην αμφι Κηραιε Διος
Ατην, κατ' αυτου τρυβου αλλικ Διχα,
Κηπειτ' Αθηνας Διαδες παρεκπερων.

78) Urbis, cui nomen Athenæ, in Eubœa sita, meminerunt præter Æschylum
Steph. Byz. v. Αθηραι· - - - ετη, Ευβοιας, Διακος κτισμα, ως Εφο-
ρος τριτη· Αβαντος δε γιγνεται παιδες, Αλιων, και Διας, και Αρεθισα·
ων ο μεν Διας, κτισας πολιν, ετως απο της πατριδος ανομασεν, ο πολιτης
Αθηραιος, και Αθηραιος. τας δ' Αθηνας και Διαδας λεγεσθαι. Idem v. Δια·
πολις Θεσσαλιας, Αιανε κτισμα. β', Ορχικης, κατα του Αθω. γ, Ευβοιας,
- - - το εθνικον Διους, και το Θηλικον Διας, οθεν και Διαδες Αθηραι.
Idem v. Διον· πολις Ευβοιας, περι το Κηραιον, Ομηρος.

Κηρινθον τ' εφαλον, Δις τ' απο προλιθρον.

--- το κτητικον, Διακος· και το Θηλικον Διας, ως δηλεσιον ειχε προς ταυ-
την ησαν Διαδες Αθηραι κλημενεη· δι πολιται, Αθηραιται. Euseb. in Chron.
Κεκοροφ Αθηνας τας και Διαδας εν Ευβοια επισειεν, qui locus, iudice Berkelio
ad Steph. Byz. v. Αθηραι, sic minima mutatione emendari poterit: Κεκοροφ
Αθηνας, Διας και Διαδες εν Ευβοια επισειεν. STRABO L. 10. p. 446. Est
δε τῷ Ωρω τῶν τῶν τε Κηραιον πλησιον, και επ' αυτω το Διον, και Αθηραι
αι Διαδες, κτισμα Αθηραιων, υπερεισιμενον τε επι Κανον (Κανον legendum pu-
tat Palmerius) πορθος. Vid. etiam EUSTATH. ad Iliad. B. v. 538. p. 280.
Edit. Rom. Urbs igitur illa, cui nomen Athenæ Diades, sita fuit in Cœneo
Eubœæ promontorio prope Diurn urbem. Colonia fuit Atheniensium, et, si
Ephoro credimus, a Diante Abantis filio condita. Cognomen vero Διαδας ha-
buit non a Diante, tunc enim foret Διαντιδας, nec a promontorio Dio, hoc
enim valde suspectum est, cum sola Ptolemæi nitatur autoritate, sed ab urbe pro-
xima adjacente, quæ, modo Δια, modo Διον, vocabatur. Vid. Scaliger l. c.

01 A 6638

ULB Halle

002 935 503

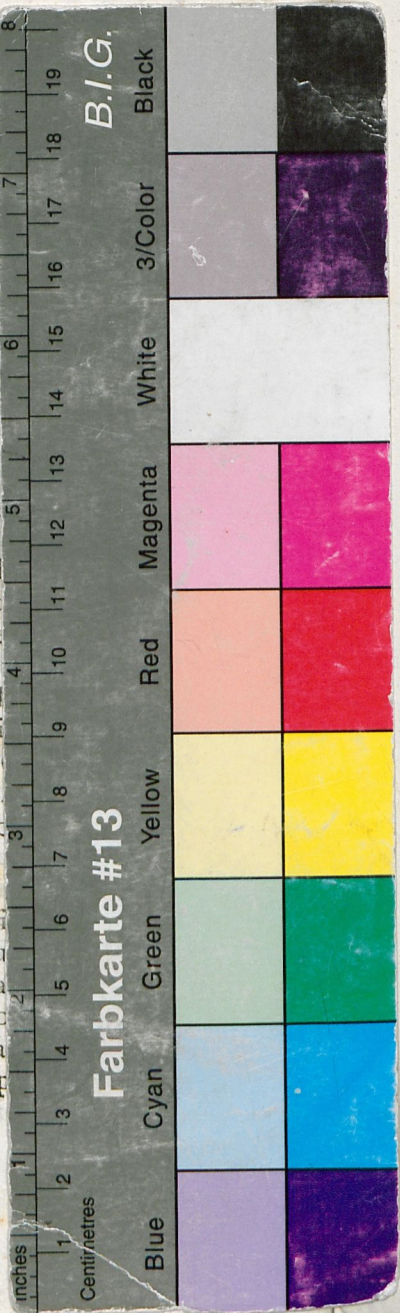
3

DIATRIBE IN FRAGMENTA
GEOGRAPHICORVM
ERATOSTHENIS

CVIVS PARTICVLAM PRIMAM

AVCTORITATE AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM

ORDINIS

AD

DOCTORIS PHILOSOPHIAE ET ARTIVM

LIBERALIVM MAGISTRI DIGNITATEM

OBTINENDAM

PVBLCIE

DIE 31 MARTII MDCCCLXX.

DEFENDET

LAVRENTIVS ANCHER

HAFNIA - DANVS

DECANVS COMMVNITATIS REGIAE HAFNIENSIS.

GOETTINGAE

LITERIS IOANNIS ALBERTI BARMEIERI.